

**Kinh nghiệm của Gióp về sự thiêu hủy và tước bỏ của Đức Chúa Trời trong Cựu ước
kém xa kinh nghiệm của Phao-lô trong Tân Ước**

Đọc Kinh văn: Gióp 3:1; 2 Cô. 4:10-12, 16-18; Phil 1:19-25; 4:4

I. Gióp vô cùng phiến não, bối rối và lúng túng bởi chịu những thảm họa xảy ra trên tài sản và con cái của ông, bệnh dịch trên thân thể ông, bất kể sự hoàn hảo, chính trực và phẩm hạnh của ông:

- A. Khi Gióp rửa sả ngày sinh của mình, điều đó đồng nghĩa với việc rửa sả mẹ ông; [như vậy] chắc chắn ông không còn hoàn hảo và chính trực, cũng không còn giữ phẩm hạnh; trái lại, phẩm hạnh của ông đã bị phá sản—Gióp 3:1.
- B. Ý định của Đức Chúa Trời là phá đổ Gióp thiên nhiên trong sự hoàn hảo và chính trực của ông hầu Ngài có thể xây dựng một Gióp được đổi mới trong bản chất và các thuộc tính của Đức Chúa Trời để làm cho Gióp trở thành người của Đức Chúa Trời, được cấu tạo Đức Chúa Trời theo gia tể của Ngài; một người như vậy (giống như Phao-lô) sẽ không bao giờ vướng vào bất kì rắc rối và nan đề nào đến nỗi rửa sả ngày sinh của mình và muốn chết hơn sống—Phil. 1:19-25; 4:5-9.
- C. Gióp cứ sống trong quá khứ huy hoàng và than thở về hiện tại bất hạnh của mình (Gióp 29:1-25–30:1-31); ông vẫn khẳng khẳng và thậm chí khoe khoang về sự chính trực, công chính, phẩm hạnh và sự hoàn hảo của ông (27:1; 31:40):
  1. Tuy nhiên, Phao-lô đã luyện tập quên những điều ở phía sau trong quá khứ để đạt được Christ “hôm nay” hiện tại đến mức đầy trọn nhất—Phil. 3:8, 13-14.
  2. Hơn nữa, Phao-lô không phải là người của hôm qua nhưng là người của hôm nay (Hê. 3:7-8, 15; Thi. 95:7-8); chúng ta không trông đến tương lai và không nhìn lại quá khứ; chúng ta là những người của hôm nay (Mat. 6:11, 33-34; Lu. 19:9-10; 23:43).
  3. Đấng Christ mà chúng ta yêu quý là Đấng Christ hiện tại, Đấng Christ hôm nay, và là Đấng Christ đang ngự ngai trên các tầng trời, là sự cứu chuộc hằng ngày và là sự cung ứng từng giây phút của chúng ta, nâng đỡ chúng ta sống một đời sống thuộc trời trên đất—Mat. 28:20; 1 Phi. 1:8; Hê. 8:2; 4:14-15; 7:26; 2 Cô. 6:2; La. 5:10.
  4. Khi hoàn toàn trở nên Giê-ru-sa-lem Mới, chúng ta sẽ có ngày hôm nay vì mỗi ngày trong cõi đời đời đều là hôm nay; chúng ta chỉ có một ngày duy nhất là ngày hôm nay, không có ngày mai.
- D. Qua tám lần nói chuyện với ba người bạn của mình, Gióp đã phơi bày chính mình là một người có những tính cách sau:
  1. Gióp đã tự xưng công chính (Gióp 6:30; 9:20; 27:5-6; 32:1); ông bị tối tăm bởi những thành công và thành quả từ bản thể thiên nhiên của ông, hài lòng với những gì ông đã trở thành, song ông không nhận ra tình trạng đáng thương của mình trước mặt Đức Chúa Trời (đc. Phil. 3:9; Khải. 3:17-18).
  2. Ông thừa nhận Đức Chúa Trời trên danh nghĩa mà không thừa nhận trong thực tại; ông không được dầm thấm Đức Chúa Trời, đổ đầy Đức Chúa Trời và hòa quyện với Đức Chúa Trời để trở nên một với Đức Chúa Trời—Thi. 92:10; Lê. 2:4-5; La. 8:16; 2 Ti. 4:22; 1 Cô. 6:17; Êph. 3:19; 5:18, 26; Hê. 2:10-11.
  3. Gióp không sở hữu bất kì yếu tố nào hàm ý đến một phương diện hay đặc tính nào đó của Giê-ru-sa-lem Mới là cơ cấu hữu cơ của Đức Chúa Trời để sống Đức Chúa Trời và biểu lộ Đức Chúa Trời cho đến đời đời; trái ngược với điều này, danh của Đức Chúa Trời, danh của Giê-ru-sa-lem Mới, và danh của Chúa được viết trên

- người đắc thắng, hàm ý rằng những gì Đức Chúa Trời là, bản chất của Giê-ru-sa-lem Mới và thân vị của Chúa, đều được đem vào trong người đắc thắng—Khải. 3:12.
- E. Cả Gióp lẫn những người bạn của ông đều không biết mục đích của việc Đức Chúa Trời xử lí ông, trong khi Phao-lô thì biết khi công bố cho tín đồ Tân Ước rằng hoạn nạn mà tín đồ đang chịu sẽ làm nên vinh hiển trọng đại đời đời cho họ, đó là Đức Chúa Trời của vinh hiển trở thành phần hưởng vinh hiển để họ đạt được và vui hưởng cho đến đời—2 Cô. 4:17.
- F. Nếu Gióp và những người bạn của ông dành thời gian tìm kiếm Đức Chúa Trời trong linh khiêm nhường và vận dụng linh để cầu nguyện (Ês. 57:15; 66:2; Côl. 4:2) thì Đức Chúa Trời đã có thể cho họ thấy rằng thánh đồ được tái sinh, biến đổi và vinh hóa trong Christ không liên quan gì đến con người thiên nhiên và không cần xây dựng chính họ bằng những mĩ đức thiên nhiên.
- G. Khải tượng thuộc trời này sẽ cứu họ khỏi những tranh luận phí thời gian, làm gia tăng nỗi đau và vô ích trong 35 chương được chép lại để nói về một nhóm người mù lòa dò dẫm trong bóng tối; họ nói về Đức Chúa Trời và cũng đề cập đến linh (Gióp 32:8) nhưng trong ba vòng tranh luận dai dẳng, họ đã vận dụng tâm trí thay vì vận dụng linh cầu nguyện cho Gióp và tương giao với nhau để tất cả họ đều có thể chạm đến Đức Chúa Trời và nhận lãnh Đức Chúa Trời là sự sống, ánh sáng và sự cung ứng thuộc linh của họ:
1. Nếu muốn có các tổ sinh động, chúng ta phải được cảnh báo về những cuộc nói chuyện này trong sách Gióp; nhóm người mà chúng ta thấy trong sách Gióp là một ví dụ tiêu cực; đây là loại nhóm tổ không nên có trong nếp sống Hội thánh ngày nay; điều đầu tiên chúng ta nên làm khi đến với nhau là vận dụng linh để cầu nguyện; các tổ sinh động là các tổ cầu nguyện sinh động—đc. Công. 12:5, 11-12; Hê. 10:24-25; 3:13.
  2. Các tổ được sinh động trong hai linh này—sinh động trong nhân linh và sinh động trong Linh thần thượng của Đức Chúa Trời; sự sống Cơ Đốc là sự sống của Linh tổng kết, tức sự tổng kết của Đức Chúa Trời Tam Nhất cư ngụ trong và được hòa quyện với linh được tái sinh của chúng ta để trở nên một linh—Gi. 4:24; La. 8:16; 1 Cô. 6:17; Ga. 3:14; 6:18.
  3. Chúng ta cần học tập chạm đến Linh thần thượng trong linh của chúng ta; đây là ý nghĩa nội tại của đời sống và công tác Cơ Đốc; đây là chuyển động của Đức Chúa Trời trong con người và chuyển động của con người trong Đức Chúa Trời để hoàn thành gia tể của Ngài, kế hoạch của Ngài, hầu ban phát chính Ngài trong Christ là Linh vào trong con người nhằm xây dựng Thân thể của Ngài và chuẩn bị cô dâu của Ngài để tổng kết Giê-ru-sa-lem Mới—2 Cô. 2:13; Phil. 3:3; La. 1:9.
  4. Trong sách La Mã, Phao-lô nhấn mạnh rằng bất cứ điều gì chúng ta là (2:29; 8:5-6, 9), bất cứ điều gì chúng ta có (cc. 10, 16), và bất cứ điều gì chúng ta làm cho Đức Chúa Trời (1:9; 7:6; 8:4; 12:11) phải ở trong linh; chúng ta phải được hoàn hảo và được xây dựng thành những người ở trong linh; không có cách nào khác để là người yêu mến Đức Chúa Trời, người tìm kiếm Christ, hay là người đắc thắng ngoại trừ ở trong linh (Khải. 1:10; 4:2; 17:3; 21:10).

II. Kinh nghiệm của Gióp về sự tước bỏ và thiêu hủy của Đức Chúa Trời trong Cựu ước kém xa kinh nghiệm của Phao-lô trong Tân Ước—1 Ti. 1:16:

- A. Sự thiêu hủy của Đức Chúa Trời là làm cho chúng ta cạn kiệt, sự tước bỏ của Đức Chúa Trời là để phá đổ và lấy đi toàn bộ phẩm hạnh thiên nhiên của chúng ta—tức sự hoàn hảo và chính trực thiên nhiên trong tính cách của chúng ta—là điều thay thế việc chúng ta sống ra Christ và biểu lộ Ngài—Phil. 1:19-20; 3:4-9a.

- B. Hằng ngày hằng giờ, Gióp đang bị thiêu hủy theo cách không vui nhưng trong Tân Ước, sự thiêu hủy và tước bỏ của Đức Chúa Trời trở thành những điều dễ chịu; từ ngày hoán cải, Phao-lô đã là người sống dưới sự thiêu hủy và tước bỏ của Đức Chúa Trời như một tù nhân trong Chúa nhưng ông được đổ đầy niềm vui và sự vui mừng—Công. 9:15-16; 2 Cô. 4:16; Phil. 1:19-21a; Êph. 3:1; 4:1; Phil. 1:4, 18, 25; 2:2, 17-18, 28-29; 3:1; 4:1, 4.
- C. Phao-lô bị đóng đinh cùng với Christ; được sinh lại qua sự kết liễu và nảy mầm có nghĩa là được đóng đinh-để-được-tái sinh (Gi. 3:5; La. 6:4; Còl. 2:12); cũng giống như Phao-lô, chúng ta được đóng đinh-để-được-sinh lại với mục đích là từ thời điểm đó trở đi, không còn là chúng ta sống nữa nhưng là Christ sống trong chúng ta (Ga. 2:20).
- D. Bây giờ, trong đời sống Cơ Đốc của mình, chúng ta đang chết để sống (2:20; 1 Cô. 15:31, 36; Gi. 12:24; 2 Cô. 4:11); chết để sống là ý nghĩa đúng đắn của việc mang thập tự giá (Mat. 16:24-26; *Thánh ca* 622).
- E. Trong kinh nghiệm về việc bị Đức Chúa Trời thiêu hủy và tước bỏ, Phao-lô không bị kiềm chế dưới sức ép từ mọi phía và không bị diệt vong mặc dù bị đánh hạ; Phao-lô không rửa sả ngày sinh của ông, và không nói rằng muốn chết hơn là muốn sống; trái lại, sau nhiều suy xét, Phao-lô nói rằng ông vẫn muốn sống vì sự tiến bộ của thánh đồ (sự lớn lên trong sự sống) và vì niềm vui của đức tin họ (sự vui hưởng Christ—2 Cô. 1:8-9; Ga. 2:20; Phil. 1:21-25).
- F. Khi Phao-lô chịu khổ vì có Christ (2 Cô. 12:10), ông được vui thỏa, vui vẻ, và thậm chí vui mừng trong Chúa vì những kinh nghiệm của ông (Còl. 1:24; Phil. 2:17-18).
- G. Phao-lô muốn biết Christ, quyền năng phục sinh của Ngài, và sự tương giao trong các nỗi khổ của Ngài để được đồng hóa theo sự chết của Christ (3:10); ông nhận sự chết của Christ làm khuôn mẫu cho đời sống mình, và niềm vui thỏa lớn của ông là được đúc khuôn theo sự chết của Christ.
- H. Dù qua sự sống hay qua sự chết, Phao-lô vẫn tôn đại Christ bằng cách sống Ngài bởi sự cung ứng dồi dào của Linh Jesus Christ; khi Đức Chúa Trời tạo dựng con người, Ngài đã muốn con người sống loại đời sống này—1:19-21a; Sáng. 1:26.
- I. Phao-lô nói rằng ông luôn mang trong thân thể việc bị đặt vào chỗ chết, tức sự giết chết, của Jesus và bị nộp cho sự chết vì có Jesus để sự sống của Jesus cũng được tỏ ra trong xác thịt phải chết của ông; khi chúng ta ở dưới sự giết chết của sự chết Chúa thì sự sống phục sinh của Ngài qua chúng ta được truyền vào người khác—2 Cô. 4:10-12:
1. Việc bị đặt vào sự chết của Jesus trong môi trường của chúng ta hợp tác với Linh nội cư để giết con người thiên nhiên (người bề ngoài) của chúng ta, bao gồm thân thể và hồn của chúng ta; khi người bề ngoài của chúng ta đang bị thiêu hủy bởi công tác giết chết của sự chết thì người bề trong của chúng ta đang được đổi mới mỗi ngày bởi sự cung ứng tươi mới của sự sống phục sinh—c. 16.
  2. Phao-lô nói rằng ông chết mỗi ngày (1 Cô. 15:31); hằng ngày ông gặp nguy hiểm là phải chết, đối mặt với sự chết và chết trong bản ngã (2 Cô. 11:23; 4:11; 1:8-9; La. 8:36).
  3. Việc áp dụng sự chết của Christ và hiệu quả của sự chết ấy là ở trong Linh tổng hợp, Đấng cư ngụ trong linh của chúng ta để ban phát sự chết của Christ và hiệu quả của sự chết ấy từ linh đến hồn và thậm chí đến cả thân thể phải chết của chúng ta—Xuất. 30:22-25; La. 8:6, 9-11.
  4. Sự ban phát này là sự xúc dầu (1 Gi. 2:20, 27), và sự xúc dầu là sự chuyển động của Linh nội cư; lời cầu nguyện của chúng ta kích hoạt sự chuyển động của Linh nội cư, và trong sự chuyển động này có quyền năng giết chết.
- J. Trong kinh nghiệm được Đức Chúa Trời thiêu hủy và tước bỏ, Phao-lô nói rằng hoạn nạn nhẹ và tạm của chúng ta làm nên vinh hiển trọng đại đời đời, vượt trội càng hơn

cho chúng ta; *đời đời* tương phản với *tạm thời*, *nhẹ* tương phản với *trọng đại*, và *vinh hiển* tương phản với *hoạn nạn*—2 Cô. 4:16-17; La. 8:28-29.

K. Gióp xem việc ông chịu hoạn nạn là điều rất nặng nề, nhưng Phao-lô xem hoạn nạn của ông là điều tạm và nhẹ; thay vì lo lắng về hoạn nạn của mình, chúng ta cần chú tâm đến sự gia tăng Đức Chúa Trời là vinh hiển trọng đại trong chúng ta bằng cách được biến đổi từ mức độ vinh hiển này đến mức độ khác; hễ khi nào có được Đức Chúa Trời nhiều hơn bên trong chúng ta thì điều ấy mới thật sự quan trọng—Công. 7:2; 2 Cô. 3:18; Cól. 2:19:

1. Như Phao-lô, chúng ta đang ở trong môi trường chịu khổ và áp lực, điều ấy cùng vận hành với Linh để giết chết con người thiên nhiên của chúng ta; chúng ta nên hợp tác với Linh nội cư và chấp nhận môi trường bên ngoài trong linh, hồn và thân thể của chúng ta, vì chúng ta không lưu tâm đến những điều thuộc hoạn nạn tạm thời là điều thấy được nhưng lưu tâm đến những điều thuộc vinh hiển đời đời là những điều không thấy được—Phil. 1:19-20; 2 Cô. 4:18; Hê. 11:1, 27; 2 Cô. 5:7.
2. Chúng ta cần vận dụng linh để vui mừng trong môi trường giết chết của mình (Phil. 4:4); sự tế trị của Chúa đang vận hành để đặt chúng ta dưới sự giết chết từ sự chết của Christ hầu sự sống của Ngài có thể được tỏ ra trong thân thể của chúng ta trong việc đổi mới người bề trong của chúng ta để làm cho chúng ta mới như Giê-ru-sa-lem Mới (2 Cô. 4:10-12, 16; 5:17; Ga. 6:15; Khải. 21:2, 5, 10).